

Мариана Тинчева Еклесия

Мелодия за арфа

„Пак им проговори Иисус и рече: Аз съм светлината на света, който ме последва, той не ще ходи в мрака, а ще има светлината на живота.“

(Йоан 8:12)

Не личеше да е на двадесет и седем. Мъничка на ръст, с чисто детско лице, със светла коса, прибрана зад ушите, всеки би казал, че не надхвърля двадесет. В раничката си винаги носи джобен транзистор, за да слуша музика, а в ръката си държи книжка с духовно съдържание, за да чете в автобусите. Наричахме я Насето и почти никой не знаеше името ѝ по паспорт. Когато я попитахме защо непрестанно слуша музика и чете, тя отговори: „Човек трябва да внимава с мисленето и всеки момент е добре да го направлява към добро, към надежда. Иначе неограничената свобода да си въобразяваме може да ни окаже лоша услуга.“

В дом „Милосърдие“ пристигна преди Великден на 1997 г. Пожела да помага безвъзмездно в носенето на безплатна храна по домовете на онези възрастни, бедни, болни хора, които не могат да се грижат сами за себе си, нямат наследници или роднини, не са приети в социален дом, а продължават да живеят в жилището си... Насето се представи като студентка по история, прекъснала образованието си преди три години по здравословни причини. Попитахме я в каква посока ѝ е удобно да носи храна, а тя отвърна, че за нея няма значение – само да помага според силите си... Защото самотните, болните, бедните в София през последните години са много повече от онези, записани за безвъзмездна помощ. Хората средна ръка обедняха толкова, че едва могат да си прехранат семейството, а процентът на безработните непрекъснато нараства... Някои мъже и жени, записани да получават храна от дом „Милосърдие“, са страдащи от много години, свикнали с участието си. Други изпитват страх от непрестанното покачване на цените и от мисълта, че няма да оцелеят. Такива чувства за бъдещето обземат дори здрави и силни хора, а онези, които получават представа за света вън от екрана на телевизора, стават напрегнати и раздражителни като пред всемирна катастрофа.

Момичето с джобен транзистор изпращахме най-често в далечни квартали на София и тя не възразяваше. Каза, че е готова да носи храна на повече от двама болни, но няма да може да я достави за обяд. Веднъж една от съратничките ѝ каза: „Знаеш ли, че името Атанаска означава безсмъртна? Твоите родители са те кръстили така, защото навярно са предчувствали, че ще вършиш добрини, без да говориш за тях и без да роптаеш, когато ти е тежко... Тази сила дава на човека вечен живот!“

Атанаска чу думите с неудобство, после въздъхна: „Зная, че името ми значи «Не на смъртта». Но само Бог знае кой до кога ще живее“ – поиска да прекъсне разговора, насочен към нея, но жената от дома не поиска да спре: „Ти си почти дете и бъдещето е пред теб. Защо не продължиш тази есен образованието си в Университета? Там също ще бъдеш

полезна на близките си...“

Насето вдигна раничката на раменете си и поиска да тръгне: „Не виждам смисъл да изучавам историята на света, а да нямам отговор за днешния ден, за утре...“ Възрастната сега поклати глава: „Младите са непокорни, затова не виждат пътя си. Имам дъщеря като теб, която не иска да се омъжи, за да не е зависима от съпруга си. Ти имаш ли някое добро момче, за което да се омъжиш?“ Насето пожела да отговори честно на въпроса: „Засега намирам смисъл само в това да шия дрехи на мои близки, да посещавам църквата, да нося храна на по-болни от мен, да се разхождам в горите...“ „Че на теб какво ти е?“ – жената се взря в лицето на момичето, ала там нямаше видими белези на страдание. „Левкемия“ – отвърна с една дума Насето. „Това не е вярно!“ – съратничката силно стисна раменете и повдигна раничката като че ли искаше да я снее. „Вярно е. Бях една година в болницата, преминах и химиотерапия. Знам всичко за рак на кръвта. Боря се за всеки ден!...“ Малката се опита да снее ръката на жената, без да я огорчи, затова каза: „Вече съм сигурна, че съм необходима на хората, които не могат да излизат от домовете си. Само това ме прави силна в битката с мисленето, дава ми отговор на въпроса защо сме родени...“ – отново намести добре раничката с храната за хората от далечните квартали на София и излезе. След нея остана великолепна мелодия за арфа – беше включила джобния транзистор, преди да натисне бутончето за слушалките.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10442>]